

— Че да се отбием за малко някъде, така тихомълком, — каза Поров, — после ще настигнем шествието.

— Не иде, не иде, каза — Поклонилов, — неудобно е.

— Собствено, защо е тая пищност, тая важност и тоя церемониал? — каза възмутено Зигзагов, като изтри пак потта си. — Това не е погребение, а кинематограф. И защо... защо, моля ви се? Кого погребват? На каква личност носят тленните останки? Право да ви кажа, недоумявам, чета некролозите и се чудя. Четохте ли? Добродетели, качества, достоинства... разхвалили го като кон, когато се продава на панаир. В същност, какво — един изтънчен мошенник. Чест! какво е това чест? Разтегливо понятие... Обзалагам се, ако някой от тия хипнотизирани пуяци, гдето вървят в шествието, знаят защо вървят и кому правят тая чест... Но ние тримата тук твърде добре знаем. И мълчим... и ще мълчим, защото ако не мълчим...

— Ш-ш-шт! Полека, — сбута го Поров. Не се горещи. Знаем, знаем — между нас да си остане.

— Не, възмущавам се, господа, да стоя гладен до един часа и да се излагам на тая горещина! И то за кого? На що дължи богатството и името са тоя вагабонтин? На що? Само на рушвети! Неговият успех се дължи само на рушвети, които широко, но не много